

BORBÍRÓ BÍBORKA

Élesztő

*Aznap, mikor kilöknek, vad és kötött kupacokba esel,
hangszálakba fonódsz, összegabalyodsz,
hurok leszel mások fonalán.*

*Így fekszel napokig, aztán egyszer elhiszed, hogy kiesel:
az ereid ekkor még gyávák, összecsomósodnak.
A legnagyobb elreped a félelemtől, ebből lesz barázdált
jobb és bal.*

*A mélyből újra felszín érintesz, lecsurognak
rólad az első gondolataid, aztán kezek húznak,
száritanak, te lágy tészta,
egészen addig, amíg fel nem fújja a teremtő a bőröd.*

*Megnevezed a benned képződött levegőt,
És felnyitod az első hétfődet.*

Kilóban mérnek

*tetszett az ötlet pisztáciát kért
én citromot meg kettő másikat
amikor megláttam a foltot
a betontükröben azt a disznót
én voltam csak eddig nem adtam
nevet magamnak de a kimondással
megnyúltak a pólók
azóta csak egyet kérek vagy a tölcsért
és a lépcsőt használom
mire felérek görnyedek
egy nőnek szépnek kell lennie
a mérleg ismer azt ígérte*

BORBÍRÓ BÍBORKA (1999, Békéscsaba) a Szegedi Tudományegyetem magyar–német tanár szakos hallgatója. Első versei a KULter.hu oldalon jelentek meg.

*ha bírom vacsora nélkül tud majd szeretni
pengékkal húzok le még réteget
mint anyám a húslevesről
elalszom álmomban árnyékok röpögnek*

Küszöb

*A jó tükrök összetartanak,
a rosszba belegebbedek, de nincs metszet,
amiről öregek beszélnek a ropogós sámlin
ülve nyári délutánokon.*

*Mintha most is tojást ennék,
aminek a sárgája még zöld.
Boltba megyek tejért, hogy hígytam
ezt a sűrűkeserű mégnemet,
de ennél a pontnál megállok.
A pénztárcámból kiesik, és elgurul.
A felét én kerestem.
Vannak jó fejek, és rossz írások.*

*Anya mindig egyszerre ültet az asztal
két oldalára, hogy több irányból
szokjam a terítő gyűrődését,
de mielőtt még megismerem
ezeket a szélsőségeket, és átesek a küszöbön,
szeretném elhúzni a függönyt, és hajnalig
figyelni magam tükörről tükörré.
Reggel éretlen rántottát eszek.*

Reklámplakátok

*Az út szélére dobtak.
Magányosan aludtunk át több száz
felvillanó korfát, nappal valóságokat hirdettünk.
Kéregetők lettünk, vad áruk, akik szlogeneket
kántálnak a guruló vándorokhoz.
A fül, ami meghall, és belénk álmodja magát,
sosem volt elég, feltűnővé kellett válnunk.
Kivilágítottuk a testünket,
és lemásoltuk magunkat más utakra,
dekoltázst építettünk, keményet,
bele hangszórókat,
hogy meghalljon minden magára hagyott.
Kinóttunk, szikráztunk, égtünk földi csillagokként,
és jöttek a vevők, ezek a gazdag álmodók,
és bővítettük a kereteket, és kiegészítőket írtunk.
És ahogy folyt az üzlet, úgy mállott a papír
a tábláinkról. Túlszaporodtunk.*